

зехъ нѣрѣцѣ и запесохъ ѣ въ кѣшти. Но кога излѣзохъ веке изъ вратията, тя, лека като дива коза, при старитѣ си години, полѣтъ презъ вратията, съ неисказана сила запрѣ конятъ и пригърна едного отъ синоветѣ си съ нѣкаква си безумна, безпамятна горештина. Отведохъ ѣ втори пакъ.

Младитѣ казаки вървѣхъ повѣнале и стѣгахъ се да не плачѣтъ, че се боѣхъ отъ башта си, който и той, отъ своя старна, бѣ малко смутенъ, ако и да се мѣчѣше да не покаже това. Денятъ бѣ намръжденъ; зеленината бѣ, като засмѣна, птицитѣ чуруликахъ нѣкакъ разгласено. Като поизминахъ, обърнахъ се назадъ. Домътъ и градинитѣ като че въ земята потѣнахъ; видѣхъ се само надъ земята два коминя отъ кѣштата и върховетѣ на дървето, по които сѣ тѣ катерѣхъ едно време, като катерици; а предъ тѣхъ се разтилаше оная ливада, по която тѣ можѣа да припомнѣтъ сичката история на живота си, отъ онова лѣто, кога се търкалѣхъ по росната ѣ трева, до онова, кога причаквахъ на нея черноока казачка, която съ младитѣ си леки крака боязливо прелиташе презъ нея. Ето ти само единъ прѣтъ надъ кладенеца, съ колело на върха отъ кола, единчекъ стърчи на небото; полето, презъ което минѣхъ, чини имъ се отъ далече като могила и сичко затули предъ себе си... Прощавайте и дѣтство, и игри, и сичко, и сичко!

Млѣченкомъ вървѣхъ и тримата всадници. Стари Тарасъ си мислѣше за старото време: предъ него минуваше неговата младостъ, годинитѣ му, минѣлитѣ му години, за които казакъ сякога плаче, и желалъ би сичкий му животъ младостъ да е. Той си мислѣше, кого ще срѣшнатъ отъ своитѣ стари другаре въ Сѣчѣ. Той пребираше, кои сѣ умрѣле веке, кои сѣ оште живи. Въ окото му се вирѣше сълза, и поспърна поблѣлата му глава.

А синоветѣ му пакъ друго мислѣхъ. Но трѣба пѣвече да кажемъ за синоветѣ му. На дванаесета година бѣхъ дадени тѣ въ киевската академия, зашто сичкитѣ почетни сановници на онова време